

How to Read Water #4

Heimdal Kunstforening, mai 2022

Ved Heimdal Kunstforening presenterte Anna Thu Schmidt, Thea Ellingsen Grant, Mina Paasche og Hanne Dahl Geving bearbejdet materiale i interaktiv installasjon og opptreden. De fire visningsrommene ble innredet med steiner, tau og andre gjenstander. Hvert rom bar sin egen kvalitet. I et mørklagt rom utformet Paasche flakkende metamorf videoprojeksjon av vann. To andre rom var myknet til. Et med lyst, bløtt stoff og et annet svøpt i stadig endrende farget lys og videoprojeksjoner av undervannslandskaper. Lys og bilder som dannet gjenskinn og sjatteringer i hele rommet, speilet fra store gjennomsluktige vannbeholdere. I det fjerde rommet dannet steiner hengt i tau ned fra taket en sirkel over et grovt tregulv hvor flere andre store steiner lå spredt. Rommet luktet av salt, treverk og hemp og sendte tankene mot kulturer i symbiose med havet langs kysten. Alle disse var rom hvor kunstnerne gikk i dialog med elementene, med hverandre og med besøkende fra hvert sitt uttrykk. Som en felles bearbejding av vannets mange former og egenskaper. Rommene ga et variert landskap å iscenesette disse ulike samtalen i. En topografi en kunne ta del i eller observere samtalen fra utsiden i. Landskap som syntes å løfte frem ulike aspekter ved vann, aspekter som også reflekterte seg ut fra kunstnerens uttrykk. Som vannets bevegelser manipulert av Paasches syntetisering av bilder og video i dynamiske mønstre. Til tider hypnotiserende og forførende i uforutsigbare vendinger. Bevegelse videre kroppsliggjort hos Schmidt og transformert til et like uforutsigbart element kastet mellom tilstander av vektløshet og fysisk tyngde. Tilstander fremstilt med en stor følsomhet i en rolleveksling mellom kunstnerne; noen ganger fulgte bildene og dansen lyden, andre ganger syntes lyden og bildene og følge dansen. En variert veksling preget av brede lydlandskaper av vokalsang og interaksjon med elementer i resonerende harmonier og droner i lange drag med plutselige utbrudd. Opptredenen beveget seg slik i dynamiske sykluser mellom rommene, tok med seg og bygde videre på dialogen. En improvisert episodisk samtale som muterte seg, strakte seg ut og utvidet seg fra kunstnerens ulike arrangementer og impulser.

Tiden kan synes å opphøre i møte med vann, et poeng kunstnerne påpeker i programmet sitt. Om det er vannets tvetydige egenskap som både bestandig og flyktig materie, eller som kilde til alt liv som får oss til å stoppe opp, er ikke lett å si. Å forsøke å virkelig forstå vannet er nesten umulig uten å dra slutninger mot det fullstendig abstrakte. Det er en øvelse som innebærer å gjøre seg bevisst ikke bare dens altomfattende rolle på jorden, men også å forstå den som et temporært fenomen, som noe som en gang ikke var. Noe som er nærmest umulig da vannet også følger en liknende regel fra energiprinsippet: det er konstant. Det kan aldri forsvinne fra jorden, kun endre form. Så en ting er sikkert, vannet blir her og som mye annet vil det derfor overleve oss mennesker. Så kanskje det er vår egen ærefrykt som vinner over tiden når vi møter vann, for hvem vil vel noen gang klare å virkelig forstå det?

How to Read Water konfronterer oss med dette spørsmålet og gir oss en vei inn i samtalen. Kunstnerne kommer ikke med konkrete svar, men reformulerer heller spørsmålet ut fra et spekter av ulike perspektiver. De uttaler forslag og påstander på hvert sitt språk som så knyttes sammen med hverandre og deltakerne. Reformuleringer som igjennom dans, sang og bilde, lys, tekstil og ikke minst vann, engasjerer en mangefasettert og kollektiv undring. En undring ydmyk ovenfor noe langt større og mektigere enn oss, uttrykket på språk som kanskje er nærmere vannets eget språk enn vårt daglige. Språk som gir oss andre måter å forstå vannet på.

Aksel Øien